



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **D. D.**, narozený,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2020 č. j. CPR-26419-3/ČJ-2020-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí č. j. KRPA-423271-22/ČJ-2019-000022-SV ze dne 12. 7. 2020, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy plyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvádí, že správní vyhoštění mu mělo být uloženo z důvodu překročení doby platnosti vydaného krátkodobého víza, které mu umožňovalo vstup a následný pobyt v rozsahu 11 dnů, avšak žalobce na území ČR pobýval následně nelegálně po dobu 14 dnů od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019. Žalobce poukazuje na potíže, které měl v zemi původu, kdy konkrétně jeho rodině byl vyvlastněn a zdemolován dům, oproti čemuž rodina získala náhradou pozemek, který však není adekvátní kompenzací. Dle žalobce je závažnost posuzované věci ovlivněna jeho tíživou osobní situací, kdy jeho majetek v domovském státě byl vyvlastněn, čímž došlo k dalšímu zhoršení jeho životní situace. Proto byl nucen přicestovat do České republiky, kde se chtěl ucházet o možnost zaměstnání, přičemž však opomněl končíci platnost vízového oprávnění a ocitl se zde nelegálně. Žalobce je občanem Uzbekistánu, který je dle něj poměrně zaostalou zemí s výrazně špatnou ekonomickou situací. Domnívá se, že jeho zadržení policejním orgánem bylo dostatečným trestem. Jelikož jeho domovský stát vnitřně vystupuje velmi silovým stylem, je obecně známou skutečností, že občané Uzbekistánu mají velký respekt z policejního orgánu jako takového, což platí i ve vztahu k Policii České republiky. Právě z tohoto důvodu žalobce s respektem ke správnímu orgánu poskytl plnou součinnost.
3. Žalobce si uvědomuje, že se dopustil protiprávnosti, avšak její intenzita dle něj nenaplňuje kritéria pro uložení správního vyhoštění, to považuje za nepřiměřené, bylo možné postupovat mírnějším způsobem cestou § 50a zákona, a to především s ohledem na skutečnost, že se jednalo o vůbec první protiprávnost, které se na území ČR žalobce dopustil, přičemž také spolupracoval se správním orgánem, provedl doznání a související sebereflexi. K osobě žalobce nebyly zjištěny žádné přitěžující skutečnosti. Od doby zahájení řízení uplynula již také značná doba. Žalobce je názoru, že je při hodnocení předmětné protiprávnosti vycházet ze skutečnosti, že se jednalo o jeho první pochybení, ke kterému se doznal, spolupracoval, motivoval zahájení řízení, doba neoprávněného stavu trvala zanedbatelných 14 dnů a od spáchání protiprávnosti uplynula doba, která mnohanásobně převyšuje dobu protiprávního stavu, což značně oslabuje intenzitu protiprávnosti.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
6. Dne 13. 12. 2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu. Kontrolou jeho cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným pobytovým oprávněním k pobytu v schengenském prostoru. Bylo nalezeno schengenské vízum Německa s platností od 18. 11. 2019 do 13. 12. 2019 typu C na jeden vstup s délkou pobytu 11 dnů. Dále bylo v dokladu vyznačeno vstupní schengenské razítko ze dne 18. 11. 2019. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. V žádosti o zahájení správního řízení žalobce uvádí, že přicestoval na území ČR 18. 11. 2019 na podkladě německého krátkodobého víza, jehož možnosti však překročil, a na území ČR tak pobývá neoprávněně. Byl vlastníkem domu v Samarkandu, ten mu ale byl vyvlastněn z důvodu, že stát měl v úmyslu na jeho místě postavit bytový dům. Žalobci byl sice jako náhrada poskytnut pozemek, avšak bez další finanční kompenzace. Jelikož neměl jak situaci řešit, odjel s manželkou z vlasti.

7. Při výsledku sdělil, že je ženatý, má dvě děti. Před vycestováním z Uzbekistánu bydlel u rodičů v Samarkandu, na adrese jeho trvalého pobytu v rodinném domě společně s manželkou, s tou společně vycestoval. Je si vědom skutečnosti, že měl turistické vízum s platností na 11 dní, a že tuto dobu překročil, na území ČR tak pobýval neoprávněně. S manželkou jeli nejprve do Německa, pak do ČR, kde plánovali zůstat již natrvalo. Neměl žádnou snahu svůj pobyt legalizovat, protože věděl, že zde již je nelegálně. V ČR bydlí v podnájemním bytě kamaráda, a to i s manželkou. Přesnou adresu nezná, žádnou adresu pobytu ani nikam nehlásil. Nikde v ČR nepracuje. Finanční prostředky má ještě z Uzbekistánu. Dostatečné prostředky na vycestování i s manželkou nemá. V ČR nemá žádné vazby. Překážkou vycestování je skutečnost, že ve vlasti měl rodinný dům, který byl kvůli jiné stavbě zbourán, a to v létě 2018. Za to dostal pouze pozemek bez dostatečné finanční kompenzace, proto ve vlasti bydleli s manželkou u jeho nebo jejích rodičů. V Uzbekistánu mu nehrozí žádné nebezpečí. Žalobce doložil též potvrzení o demolici domu. Součástí spisu je dále závazné stanovisko ze dne 25. 2. 2020 č. ZS51162 se závěrem, že vycestování žalobce je možné. Následně žalobce požádal o aktualizaci závazného stanoviska z důvodu současné epidemiologické situace. Z úředního záznamu ze dne 25. 6. 2020 vyplývá, že správní orgán se následně dotázal Ministerstva vnitra, zda je zapotřebí ve věci nové závazné stanovisko, přičemž mu bylo sděleno, že závěry původního stanoviska jsou stále aktuální.
8. Dne 12. 7. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KRPA-423271-22/ČJ-2019-000022-SV, kterým žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců uložil správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy plyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Proti tomu podal žalobce odvolání, který bylo následně zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, účastníci jeho nařízení nežádali a soud též nepovažoval nařízení jednání za nutné.
11. Jádrem žalobních námitek žalobce je důraz na skutečnost, že jeho neoprávněný pobyt byl správními orgány vyhodnocen neadekvátně, kdy nebylo dostatečně přihlédnuto k jeho součinnosti a spolupráci a též k tomu, že se do své situace dostal pro svou tíživou životní situaci, kdy mohlo být následně zvoleno jiné mírnější a pro žalobce příznivější řešení.
12. Ve věci je nesporné, že žalobce na území ČR pobýval bez oprávnění k pobytu v období od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019, kdy žalobce konkrétně sice disponoval zprvu platným vízem typu C, avšak toto bylo platné od 18. 11. 2019 do 13. 12. 2019 s dobou

platnosti 11 dní, počet vstupů 1, přičemž s ohledem na vstupní razítko ze dne 18. 11. 2019 byl žalobce oprávněn k pobytu pouze do 28. 11. 2019. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění není v případě žalobce jakkoli nepřiměřeným opatřením. Toto je naopak zcela přiměřené a adekvátní.

13. Pokud jde o námitku žalobce, že v jeho případě mělo být postupováno podle § 50 zákona o pobytu cizinců, soud uvádí následující. Zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců a za jakých podmínek lze uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží.
14. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 – 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda došlo k naplnění některé ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce

a též další aspekty tam uvedené. Konkrétně bylo mimo jiné zohledněno, že žalobce uváděl, že v Uzbekistánu má rodinné zázemí, v ČR nemá naopak vazby žádné. V Uzbekistánu žije celá jeho rodina kromě manželky, se kterou společně vycestoval. Po svém návratu mohou bydlet například opět u svých rodičů tak, jako před vycestováním.

16. Soud se zabýval též tvrzením žalobce, že se daného porušení zákona dopustil pod tíhou osobní situace, přičemž soud shledal, že ani taková motivace nemůže být důvodem nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění a nemůže nic změnit na závěrech správních orgánů. Tvrzené okolnosti ohledně demolice domu žalobce nemohou převážit nad závažností protiprávního jednání, kdy se žalobce na území ČR neoprávněně zdržoval a naplnil tak skutkovou podstatu pro správní vyhoštění. Žalobce navíc uváděl, že ke zbourání jeho domu mělo dojít v létě 2018, tedy více než rok před jeho vycestováním, kdy od této doby pobýval i se svou rodinou u svých rodičů či rodičů manželky. Současně též dostal jako kompenzaci za zbourání domu pozemek. Žalobce tedy již po značnou dobu před vycestováním svou situaci, byť nikoli ideálně, byl schopen řešit nalezením pomoci u své rodiny. Jakkoli soud v žádném případě nechce zlehčovat nepochybně komplikovanou a tíživou situaci žalobce, nelze jí odůvodnit jeho nelegální pobyt.
17. Je pravdou, že se žalobce snažil svou situaci aktivně řešit a dostavil se sám a dobrovolně ke správnímu orgánu. Tato okolnost svědčí nepochybně ve prospěch žalobce a byla také správními orgány zohledněna, neboť maximální možná délka správního vyhoštění, které mohlo být správními orgány uloženo, činila v daném případě 5 let.
18. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
19. Správní orgán I. stupně při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, zohlednil délku neoprávněného pobytu žalobce, kdy ten na území ČR pobýval neoprávněně od 29. 11. 2019 do 13. 12. 2019. Dále vzal v úvahu, že žalobce se správním orgánem spolupracoval. Uložení správního vyhoštění v délce jeden rok je zcela adekvátní.
20. Soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že neoprávněný pobyt žalobce byl úmyslným protiprávním jednáním, kdy tento pobyt byl patrně plánovaný, neboť žalobce sice přicestoval do ČR s platným vízem, avšak jednalo se o vízum za účelem turistiky s platností na 11 dní, čehož si byl žalobce dle svých tvrzení plně vědom. To mu přitom

nečinilo žádnou překážku k tomu zde pobývat dále, kdy při výsledku sdělil svůj záměr zůstat v ČR trvale, a to i s manželkou. Žalobce skutkový stav zjištěný správními orgány obou stupňů nepopírá, naopak, jak opakovaně uvedl, si je svého neoprávněného pobytu naprosto vědom. Svůj pobyt se také rozhodl nijak nelegalizovat. Žalobce přicestoval do ČR s cílem zůstat zde trvale, jak vypověděl, do Uzbekistánu se vrátit nechtěl, a to přestože současně věděl, že je oprávněn zde pobývat toliko v rámci možností jeho víza. Z jeho vyjádření také plyne, že do ČR přicestoval i se svou manželkou, jak plyne z jeho vyjádření a sdělení, že společně bydlí na adrese jeho známého, kterou však žalobce údajně nezná. Soud proto souhlasí s názorem žalovaného, že pouhou skutečností, že se žalobce osobně dostavil svou pobytovou záležitost řešit ke správnímu orgánu, se kterým spolupracoval, nelze zhojit výše uvedené úmyslné protiprávní jednání žalobce spočívající ve zneužití krátkodobého víza k setrvání na území ČR po delší dobu, nejlépe trvale.

21. Nedůvodná je i námitka žalobce, že při hodnocení předmětné protiprávnosti je třeba zohlednit, že doba neoprávněného stavu trvala zanedbatelných 14 dnů a od spáchání protiprávnosti uplynula doba, která mnohanásobně převyšuje dobu protiprávního stavu, což značně oslabuje intenzitu této protiprávnosti. Předně soud uvádí, že neoprávněný pobyt žalobce byl vymezen od 29. 11. 2019, přičemž žalobce ke správnímu orgánu dostavil dne 13. 12. 2019, kdy byl tímto jeho neoprávněný pobyt zjištěn a kdy téhož dne došlo k zahájení správního řízení o správním vyhoštění. Doba, která dle žalobce měla uplynout, je tak dobou, kdy současně probíhalo správní řízení. Nelze se odkazovat na délku vedení řízení v porovnání s délkou neoprávněného pobytu. Rovněž se soud neztotožňuje s námitkou, že neoprávněný pobyt v délce 14 dnů byl zanedbatelný již s ohledem na zjevné zneužití krátkodobého víza.
22. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24 správní vyhoštění je důvodně ukládáno i v obdobných případech, kdy se cizinec dobrovolně správnímu orgánu nahlásí a spolupracuje s ním: *“Soud uvádí, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění pravidelně považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Lze poukázat na rozhodnutí vydaná v obdobných situacích, kdy se cizinci (též z Uzbekistánu), kteří ke vstupu na území Evropské unie využili krátkodobých schengenských víz, dobrovolně přihlásili u správního orgánu a sdělili svůj záměr dobrovolně z České republiky vycestovat a jednalo se o první porušení předpisů v oblasti pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018 – 40, či ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 98/2018 – 27, a ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 Azs 304/2017 – 34, a další). Soud v těchto rozsudcích dopěl k jednoznačnému závěru, že podmínky pro rozhodnutí o správním vyhoštění byly naplněny. Konstatoval mimo jiné, že „[u]vedená tvrzení a přístup žalobce, v kontextu množících se případů občanů Uzbekistánu, zneužívajících krátkodobá schengenská víza v podstatě identickým způsobem, proto dostatečně odůvodňují závěr správních orgánů o úmyslném obcházení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelce lze tedy dát za pravdu, že uložení správního vyhoštění je plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práv žalobce.“*
23. Soud uzavírá, že institut správního vyhoštění není sankcí, nelze ho tudíž chápat jako trest žalobce, který by měl sloužit k jeho nápravě. Jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54). Z tohoto důvodu je vnitřní subjektivní postoj žalobce k

uskutečněnému protiprávnímu jednání vzniklý po k tomuto jednání z hlediska ukládaného opatření irelevantní.

24. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutím žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 16. listopadu 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce